



De impacten van Uraniumontginning op het milieu en de mensenrechten Samenvatting van de schendingen toegebracht aan inheemse volkeren.

Kernenergie: een dodelijke uitweg

De dreiging van de opwarming van de aarde wordt door de nucleaire industrie opgenomen als een opportuniteit om zichzelf te positioneren als een energiebron met een lage CO₂ uitstoot. Hoewel de splijting van uranium in een kernreactor geen broeikasgassen teweegbrengt, zijn alle andere stappen in de nucleaire keten, nl ontginning, malen en verrijken van uranium, de constructie van kerncentrales en het behandelen en opslaan van kernafval alle ongelooflijk energie-intensief en veel van deze energie wordt geleverd door fossiele brandstoffen. Vergeleken met windenergie stoot kernenergie 3 à 4 keer zoveel CO₂ uit per eenheid geproduceerde energie, als je de volledige brandstofcyclus bekijkt. Kernenergie kan bovendien enkel voldoen aan de vraag naar elektriciteit. En dus niet voor de energie, andere dan elektriciteit, nodig voor transport en in de industrie. Nemen we hierbij nog de lange tijd die nodig is om een kerncentrale te bouwen, dan moeten we echt andere oplossingen zoeken voor de klimaatsverandering.

En er is niet enkel de uitstoot van broeikasgassen, er is ook het steeds aanwezige risico op ongevallen en er zijn de enorme hoeveelheden radioactief afval die maken dat kernenergie een ramp is op milieugebied. Een schakel die vaak geen aandacht krijgt is dat de ontginning en het malen van uranium voor de productie van kernenergie in elk continent wijdverspreide problemen gecreëerd hebben op gebied van milieu en mensenrechten. De impacten hiervan werden het sterkst gevoeld door inheemse volkeren.

Uraniumontginning

De uraniumontginning kent momenteel een wereldwijde hausse, en de prijzen zijn op hun hoogste punt sedert de jaren 1970 (\$72/pond U₃O₈). Dit heeft geleid tot de exploratie van tot nog toe onontgonnen uraniumreserves en het terug ontginnen van ertshoudende gesteentes met lager uraniumgehalte, die in het verleden niet meer ontgonnen werden door de ineensinking van de uraniumprijzen in de jaren 1980. Het onttrekken van uranium is enkel zinvol op plaatsen die concentraties bevatten van minstens 1000 g/t (0.1%). Behalve een paar vindplaatsen van uranium van hoge graad (hoge concentratie) in Saskatchewan, Canada, zijn de percentages uranium in het erts lager dan 0,5 procent waardoor grote hoeveelheden erts moeten ontgonnen worden om het uranium te bekomen. In de mijnen staan de arbeiders bloot aan radioactief stof en radongas, wat een risico inhoudt op longkanker.

Gedurende de mijnwerken worden grote hoeveelheden radioactief besmet water uit de mijn gepompt en geloosd in rivieren en meren, waardoor de besmetting in het milieu terecht komt.

Door meer ventilatie in de mijnen vermindert het gezondheidsrisico voor de mijnwerkers maar worden radioactief stof en radongas in de omgeving verspreid, waardoor het risico op longkanker voor de omwonenden toeneemt.

Bergen van zogenaamde afvalrots bevatten vaak nog hoge concentraties van radionuclides in vergelijking met gewone rots. Deze afvalbergen blijven ook als de mijn gesloten wordt een bedreiging

voor mensen en het milieu, door het vrijkomen van radongas en doorsijpelend water dat radioactieve en toxische materialen bevat.

Erts dat ontgonnen wordt in conventionele open-kuil mijnen of ondergrondse mijnen wordt eerst verbrijzeld en geloofd in een **Uraniummolen**. Het voornaamste gezondheidsrisico bij het malen van uranium is de uitstoot van radioactief stof. Als een uraniummolen wordt gesloten moeten grote hoeveelheden radioactief besmet afschraapsel veilig opgeborgen worden.

In de beginperiode werd de enorme hoeveelheid afval van de uraniummolens (de zgn tailings) zonder enige controle of afscherming in het milieu vrijgelaten.

Een ander belangrijk risico is het vocht dat wegsijpelt uit de hopen tailings. Dit wegsijpelen vormt een risico voor besmetting van het grond- en oppervlaktewater. Voor de omwonenden is er ook de dreiging van uraniumverbindingen en andere substanties zoals arsenicum, in hun drinkwatervoorraden en in vis uit de streek. Door de lange halfwaardetijd van de samenstellende radioactieve deeltjes, moet de veiligheid van de gedeponeerde tailings bewaakt worden voor zeer lange tijdsperiodes.

Wereldwijd aanbod van Uranium

Op basis van huidige niveaus van gebruik zouden we genoeg uranium hebben voor gebruik in kerncentrales voor ongeveer 50 jaar (WISE, 2003; NEA-IAEA, 2004; WNA, 2004c). Als we het wereldwijde kernenergiegebruik enkel maar zouden verdubbelen zouden de voorraden uranium slechts 25 jaar meegaan. Als we alle elektriciteit die momenteel voortgebracht wordt door fossiele brandstoffen zouden vervangen door kernenergie dan zou er net genoeg economisch bruikbaar uranium zijn voor gedurende 3 à 4 jaar.¹

Natuurlijk is de totale voorraad uranium veel groter dan dit. NEA en IAEA schatten dat de totale conventionele voorraden zo'n 14,4 miljoen ton bedragen. Op dit moment is het te duur om deze voorraden te ontginnen omdat de uraniumprijs niet hoog genoeg is in verhouding tot de kosten voor de ontginning hiervan. Als de uraniumprijs verhoogt zullen ook deze reserves op economisch leefbare manier kunnen ontgonnen worden. Maar dan zal ook meer energie nodig zijn om dit uranium te ontginnen en te verrijken, met alle bijkomende milieueffecten hiervan, en dit moet bovendien ook afgewogen worden tegenover de hoeveelheid energie die voortgebracht wordt door dit uranium in de kerncentrales.

Milieuracisme

Terwijl een relatief klein aantal mensen in het Westen en lokale elites in ontwikkelingslanden geprofiteerd hebben van de ontwikkeling van de nucleaire technologie, is het duidelijk dat niet alle leden van de maatschappij even sterk geleden hebben onder de lasten veroorzaakt door uraniumontginning. De nucleaire industrie heeft een vorm van 'milieuracisme' toegepast, daar de groepen die de meeste schade ondervonden van deze technologie (milieudegradatie, ziekte, negatieve impacten op de sociale structuren), reeds slachtoffer waren van racisme en economische achteruitstelling.

Op plaatsen waar mijnen achtergelaten werden doordat ze uitgeput waren of omdat het niet meer economisch rendabel was ze verder te exploiteren werd vaak geen effectieve opruiming uitgevoerd

¹ Breffni O'Rourke, 2004 "As Global Warming Accelerates, Is It Time For Nuclear Power To Come In From The Cold?"

<http://truthnews.com/world/2004070151.htm>

J.W. Storm van Leeuwen, & P. Smith, 2004, "Can nuclear power provide energy for the future: would it solve the CO2 emission problem?"

http://beheer.oprit.rug.nl/deenen/Nuclear_sustainability_rev3.doc

van de radioactieve vervuiling, teweeg gebracht door de mijnactiviteiten. Deze 'ecologische schuld' is niet in de kostprijs van uranium opgenomen.² De gemeenschap heeft deze radioactieve erfenis te dragen, en ook de werkloosheid door het ineensinken van de lokale industrie, waardoor de uitsluiting en marginalisering nog versterkt worden.

In veel gevallen was er door de regering en de bedrijven verantwoordelijk voor de uraniumontginning geen open en eerlijke communicatie met de lokale, vaak inheemse bevolking.

Schendingen naar Inheemse Volkeren toe

De band tussen uraniumontginning ten behoeve van de kerncentrales en racisme is onmiskenbaar. Het meest getroffen door uraniumontginning zijn inheemse volkeren die in hun positie als minderheden in de betreffende gebieden, al een geschiedenis hadden van racisme, miskennis en onderdrukking door de overheden. Daarbij moeten ze nog eens de lasten dragen van de uraniumontginning, wat net een heel flagrant voorbeeld van dergelijke onderdrukking. Hoewel ze de grootste slachtoffers zijn van de uraniumontginning profiteren ze het minst van de voordelen van de ontwikkeling van kernenergie.. België, als importeur van uranium uit Australië, Canada, Kazachstan, de VSA, China, en Zuid-Afrika, speelt dus mee een rol in toebrengen van schade aan inheemse volkeren, hun leefmilieu en cultuur en de beleving van hun spiritualiteit. Als we naar de volgende voorbeelden kijken van sociale uitsluiting, niet-respecteren van landrechten en soevereiniteit, en het toebrengen van milieuvernietiging, hebben we voldoende redenen om af te zien van verder gebruik van kernenergie.

Geval 1 : Australië

Australië is de tweede grootste uraniumexporteur ter wereld en exploiteert drie grote mijnen: de Beverley mijn, de Ranger mijn en de Roxby Downs mijn. Het land heeft 30-40% van de wereldwijde gekende conventionele uraniumreserves, waardoor de regering sterk gemotiveerd is om de nucleaire capaciteiten uit te breiden, door het aantal uraniummijnen te vergroten, een bergingsplaats voor radioactief afval te creëren in de noordelijke gebieden, en faciliteiten voor de verrijking van uranium op te richten. Op verschillende manieren heeft de financiële aantrekkelijkheid van een toegenomen uraniumproductie de overwegingen overschaduwd over de milieu- en sociale kosten die dit meebrengt. Dit wordt bevestigd door een rapport van 2003 door het 'federal Senate References and Legislation Committee' waarin we lezen: "korte termijn overwegingen hebben het gehaald op de potentiële permanente schade aan het milieu"

Elke mijn heeft een geschiedenis van uitbuiting van de traditionele eigenaars van het gebied waar de mijnactiviteit plaatsvindt, en de omgeving hiervan. De Roxby Downs mijn opereert op gedeelten van het traditionele gebied van de Arabunna, dat hierdoor jaarlijks vervuild wordt door 78-80 ton tailings, die maar povertjes beheerd worden. Daarnaast onttrekt de mijn dagelijks 30 miljoen liter water van het Great Artesian Basin, een fragiel ecosysteem.

De Ranger mijn opereert op het traditionele land van de Mirarr, en bedreigt de gezondheid van de bewoners en ook de uitgebreide Kakuda vochtige gebieden waar de mijn is gesitueerd. Deze mijn heeft een uitgebreide geschiedenis van milieuvernietiging, met gedocumenteerde rapporten van 120 lekken, doorsijpelingen, doorbreken van de afdamming van de tailings, sedert de mijn opende. Mede

² 'Ecological Debt' of 'Ecologische Schuld' is de aansprakelijkheid die geïndustrialiseerde landen hebben voor de schade aan het leven van mensen en het leven op onze planeet. Meer info:

Friends of the Earth International, "What is 'Ecological Debt'?"

<http://www.foei.org/publications/ecodebt/statement.html>

door de vele overstromingen in dat gebied komen radioactieve en chemisch toxische substanties gemakkelijk in de waterwegen van de vochtige landen. Water, vis, bodem, ... zijn dus besmet hoewel ze nog steeds de voedselbronnen zijn voor de inheemse bevolking.

De Beverley mijn, op het traditionele land van het Adnyamathanha volk, is er gekomen tegen de wil in van de lokale gemeenschap. Er wordt vloeibaar radioactief afval rechtstreeks in het grondwater gedumpt, waardoor de gezondheid en het leefmilieu van de lokale bewoners negatief beïnvloed worden. De uitbaters van de mijnen gebruiken vele tactieken om de Aboriginal gemeenschappen uit te buiten, zoals het negeren van de bekommernissen van de traditionele eigenaars in zover het legale en politieke systeem het toelaat, verdeel- en heers technieken, omkoperij, het uitoefenen van voortdurende ongewenste druk, het brengen van valse of misleidende informatie aan de traditionele eigenaars, en bedreigingen. De Aboriginal gemeenschappen zijn steeds opnieuw slachtoffer doordat het land waarop ze leven vervuild en vergiftigd wordt.

Het vooruitzicht van verdere voordelen door de toegenomen internationale vraag naar uranium stimuleert de Australische mijnmaatschappijen om de ontginningspraktijken voort te zetten. Er zijn plannen om de mijnen te vergroten, hun levensduur te verlengen door uranium van lagere graad te ontginnen, en nieuwe reserves aan te spreken.

Het is nodig stil te staan bij de vraag hoeveel sociale en milieukosten teweeggebracht worden door de toegenomen winsten. Met de woorden van Yvonne Margarula, een Mirarr Senior Traditionele Eigenaar, "Uraniumontginning heeft ons leven volledig onderste boven gekeerd... Geen enkele van de beloften is ingevuld maar de problemen blijven altijd."

Geval 2: Canada

Canada draagt in een belangrijke mate bij aan de wereldwijde productie en voorziening van uranium. Het produceert een derde van de wereldwijde output van uraniummijnen, is de grootste exporteur van uranium en genereert zelf 15% van de eigen elektriciteit met kernenergie. In Canada leven 1,3 miljoen inheemse volkeren, volgens de definitie van de inheemse regering, maar er zijn er nog vele anderen die niet meegeteld werden in dit systeem.

Veel maatschappijen die uranium ontginnen hebben in het verleden en het heden geen rekening gehouden met de rechten van de inheemse bevolking en ze maken gebruik van het feit dat de landrechten nog niet helemaal vastgelegd zijn om zich reeds te vestigen op landen die traditioneel bewoond waren door inheemse volkeren. Het ontwikkelen van uraniumontginning en het opstarten van de nucleaire technologie werd b.v. hoofdzakelijk ondernomen door de federale regering, met weinig input en betrokkenheid van de inheemse gemeenschappen die er schade door ondervinden.

Het grootste deel van de uraniumontginning vindt plaats het noordelijk Saskatchewan gebied in Canada, in mijnen zoals de McArthur River mijn, Key Lake, en Rabbit Lake, alle toevallig ook gesitueerd in een gebied waar de inheemse mensen het hoogste percentage vormen van de bevolking. Vaak zijn inheemse volkeren slachtoffer van exclusiviteitstactieken waardoor ze ook geen enkel voordeel hebben van de ontwikkeling van de nucleaire technologie en wetenschap. Inheemse volkeren worden enkel toegelaten tot arbeidsintensieve en gevaarlijke jobs in het ontginnen en malen van uranium, met weinig tot geen kans om betrokken te worden in de energieproductie en de berging, voor korte of lange termijn, van radioactief afval.

Maar de inheemse gemeenschappen worden wel enorm getroffen, in het verleden en het heden, door de menselijke en ecologische gevolgen van de uraniumontginning: de verwoesting van hun leefmilieu, besmetting van traditionele voedselbronnen, blootstelling aan radioactiviteit, verlies aan menselijk leven. Voor dit alles werd noch door de overheid, noch door de mijnbedrijven een compensatie gegeven. En dit alles toont nog eens het enorm racisme aan in de uraniumontginning.

Geval 3: China/Tibet

Kennis over gedetailleerde feiten over uraniumontginning in Tibet is beperkt door de geheimhouding van de Chinese regering, die het land bezet. Er zijn 9 uraniummijnen bekend op het Tibetaanse plateau, die uranium leveren voor gebruik in het kernwapenprogramma en de kerncentrales van China. Door China's snelgroeiende economie en status als een opkomende wereldmacht, wordt er verwacht dat dergelijke nucleaire technologieën, faciliteiten en centrales zullen toenemen in de komende jaren. Het Chinese uranium is ook een exportproduct, bij voorbeeld tussen 1990 en 2005 kwam 8% van de totale Belgische uraniumconsumptie uit China.

Er zijn weinig tot geen regelgevingen opgesteld om de berging van kernafval te controleren, en het zijn vooral de lokale Tibetanen die het meest getroffen worden door dit gebrek aan zorg voor de menselijke gezondheid en het leefmilieu. Ze zijn uitgesloten van regeringsbeslissingen over waar en hoe uraniumontginning gebeurt, ze worden vaak gedwongen verhuisd, en ze krijgen geen toegang tot informatie over de significante gezondheidsrisico's verbonden aan de blootstelling aan mijnafval.

Er is gerapporteerd dat de grootste uraniummijn in China, No. 792, haar onbehandeld radioactief besmet water rechtstreeks in de Bailong rivier loost, een bijrivier van de Yangtze.

Geval 4: Zuid-Afrika

De geschiedenis van uraniumontginning in Zuid Afrika is lang, ze begint in de jaren 1950, en werd vaak gebruikt voor de voorziening van de goudwinning. Na een rustige periode zijn er nu plannen om de Zuid- Afrikaanse uraniummijnfaciliteiten uit te breiden. AngloGold Ashanti, het enige bedrijf dat momenteel uranium produceert, plant om haar outputs te verhogen in de volgende jaren.

Het bedrijf srx Uranium One Inc. heeft plannen voor het ontwikkelen van een totnogtoe onontgonnen uraniumreserve, die een van de grootste in Zuid-Afrika en zelfs in de wereld is. Er worden vele andere projecten ontwikkeld in de gebieden van Buffelsfontein in de Noord West province, en nabij Johannesburg in de Gauteng provincie. Door deze ontwikkelingen zullen de milieuvernietiging en gezondheidsproblemen die reeds aanwezig zijn sedert het begin van de uraniumontginning, alleen maar toenemen. Het inademen van radon gas en stof van radioactief erts in de mijnen stelt de arbeiders bloot aan gevaarlijke straling. Het CNS (Center for nonproliferation Studies) (Centrum voor non proliferatie studies) stelde immers vast dat de radioactieve straling in vele Zuid-Afrikaanse mijnen ver boven de internationale erkende grenswaarden lag. Het algemene publiek is blootgesteld aan radioactieve besmetting van lucht en water, de waterbronnen zijn immers ernstig vervuild door water dat vanuit de dumpplaatsen en door de tailingdams wegsijpelt, en het lozen van onbehandeld water. Er werd ontdekt dat stromen in de buurt van steden rond Johannesburg uranium, sulfaten, cyanide en arsenicum bevatten. De vervuiling maakt deze gebieden steriel en niet geschikt voor landbouw.

Het meest getroffen door de uraniumontginning en de vervuiling erdoor teweeg gebracht zijn de arme zwarte gemeenschappen, die dus weer gediscrimineerd worden op milieugebied. De mijnen en de centra's zijn vaak gelegen in de nabijheid van hun gemeenschappen en doordat de mijnen er niet in slagen degelijke gezondheids- en veiligheidsstandaarden te hanteren, worden deze gemeenschappen blootgesteld aan radioactieve besmetting waardoor hun water, land en levens aangetast worden.

Geval 5: Verenigde Staten

In de Verenigde Staten bevinden zich alle Indiaanse naties zich op land dat bedreigd wordt door vernietigende milieueffecten zoals toxisch afval, ontginningen waardoor alles kaal gemaakt wordt, olieboringen, en nucleaire besmetting. Indianen behoren tot de armste en meest gediscrimineerde volken in de Verenigde Staten, waardoor ze een gemakkelijk doelwit worden voor uitbuiting door ontginningsmaatschappijen. Deze laatsten bieden sommen geld aan in ruil voor hun land, ze misleiden hen vaak en geven hen onjuiste informatie over de vooruitzichten en de veiligheid van

uraniumontginning. De milieuvernietiging die indianen in de VSA moesten ondergaan heeft gevolgen tot ver in de toekomst.

Tussen 1968 and 1982 werden op juist vier sites voor ontginning en malen van uranium tonnen afval voortgebracht en naar schatting 114 miljard liter onbehandeld of heel onvoldoende behandeld mijnwater werd in de lokale stromen geloosd. Dit resulteerde in besmetting van het vee, hoge percentages van diabetes, hoge bloeddruk en nierziekten, en veel gevallen van longkanker in de omgeving. Door de nieuwe mijnen die nu ontwikkeld worden zullen deze milieuwreedheden opnieuw opduiken.

Momenteel vindt uraniumontginning plaats in Colorado, Nebraska, Texas, Utah en Wyoming. Nieuwe projecten zullen uitgevoerd worden in deze staten en in Arizona en New Mexico. Nabij de inheemse gemeenschap van Crownpoint in het noordwesten van New Mexico, gaf de Nuclear Regulatory Commission (NRC) (Nucleaire Regelingscommissie) toelating aan Hydro Resources Inc. (HRI) om uranium te ontginnen, waardoor de drinkwaterbron voor de gemeenschap besmet dreigt te worden. Het is gekend dat de NRC de 'federal Safe Drinking Water Act' (Richtlijnen voor veilig drinkwater) en de 'Atomic Energy Act' (richtlijnen in verband met kernenergie) niet respecteerde wat betreft de hoeveelheden uranium per liter wateren en in het verleden toeliet dat HRI de noodzakelijke veiligheidsmaatregelen negeerde.

De Navajo bevolking verwerpt het idee van uraniumontginning op hun land en creëerde een Indiaanse tribale wet die uraniumontginning en malen uit hun grondgebied verbant. Toch proberen mijnmaatschappijen arme indiaanse volkeren uit te buiten door hun land in te nemen en onvoldoende veiligheidsmaatregelen te nemen. Dr. John Fogarty M.D. het hoofd van de staf van het Indiaanse 'Health Service Hospital' (hospitaal voor gezondheidszorgen), "Zou dit gebeuren in Santa Fe, zou dit gebeuren in Manhattan, zou dit gebeuren in San Francisco? Neen. Ik denk dat dit een geval is van milieuracisme.'

Geval 6: Rusland

Rusland is de vierde grootste aanbieder van uranium wereldwijd. Vier vijfde van de voorraad voor binnenlands gebruik en voor de export komt van uraniumvoorraden, en een vijfde van uraniumontginning. De grootste mijn is de Streltsovsk mijn, waarbij het malen en verder verwerken van het uranium gebeurt in de nabije Krasnokamensk molen. De site Bambakai waar het mijnwater geloosd wordt heeft over heel de functioneringstijd van de mijn besmet water in beddingen van stromen geloosd, er zijn rapporten die aangeven date er doorsijpelingen zijn van tailingsmeren en de regionale watertafel is op onnatuurlijke wijze gestegen door de overmaat aan water ten gevolge van het ontwateren van de mijn, door vloeistoffen uit de tailings, en infiltratie van lokale reservoirs. In de nabije huizen zijn de radon niveaus gevaarlijk hoog, en de mijnwerkers, die maar enkele kilometer ver wonen van de belangrijkste kuil, zijn hier het meest aan blootgesteld.

Er zijn plannen voor toekomstige uitbreiding van uraniumontginning, waarbij de verwachte toename van de jaarlijkse uraniumproductie met een factor 6 tegen 2020. Een dergelijke groei zal resulteren in nog meer milieuvervuiling en gezondheidsrisico's. Een van deze nieuwe mijnen, de Khiagdinskii mijn, begon de productie zonder plannen voor het herstel van de site en het omgevende grondwater, wanneer de mijn zal gesloten worden. Hier kunnen we de vraag stellen of de mijn in de toekomst deze verantwoordelijkheid zal opnemen. Deze mijn heeft geen drempels vastgesteld voor radiatie aan de bronnen, de faciliteit zelf, in de bureaus en de cafeteria. Er is geen methode om de blootstelling van de mijnwerkers te meten. De effecten op het milieu en op mensen worden hier verkeerd ingeschat met alle risicos voor het Russische volk als de ontginningsprojecten vorderen.

Geval 7: Kazakhstan

Kazakhstan leed reeds gedurende decennia aan de gevolgen van de kernbewapening. Tussen 1949 en 1951 werden hier in het gebied van Semipalatinsk ongeveer 500 kernproeven uitgevoerd met 2500 keer de ontploffingskracht van de Hiroshima bom. Er werd schade toegebracht aan het milieu en de gezondheid, en er werd gedocumenteerd dat 1,3 miljoen mensen hierdoor getroffen werden. Hiervan is 260 000 nog niet herkend als kandidaat voor compensatie van de regering.

Het nieuwe gevaar voor het volk van Kazakhstan is uraniumontginning, die reeds sedert 1997 gestart werd en al heel wat vervuiling teweegbracht. Er werden reeds meren besmet, en miljoenen ton radioactieve bezinksels werden gedumpt in het Koshkar-Ata meer, dat nu aan het uitdrogen is en hierdoor mensen blootstelt aan radioactief stof. Bovendien zijn er plannen voor kerncentrales, waarbij kernenergie voorgesteld wordt als een middel om het energiedeficit van Kazakhstan op te lossen. Dit zal leiden tot een uitbreiding van de uraniumontginning en de gevaarlijke vervuiling.

Plannen voor Europa

De stijgende uraniumprijzen wakkeren de interesse van Europese en internationale bedrijven om prospecties voor ontginning te doen in Europa. Recent ontwikkelde zich een interesse in Finland en Slovaakije. Bedrijven die uraniumontginning voorstellen hebben sterke weerstanden ontmoet, waardoor deze ontwikkelingen grotendeels gestopt zijn. Redenen voor het verzet waren vrees voor de vervuiling van waterbronnen, gevaarlijke gezondheidseffecten, milieuvernietiging, milieuvervuiling, en het feit dat deze maatschappijen veel nemen van de gemeenschappen en zo weinig als compensatie te bieden hebben, zoals jobs. Het wordt duidelijk door dit verzet dat uraniumontginning door geen enkele gemeenschap gewenst wordt. Maar in gebieden als Australië en de Mid-West in de VSA wordt aan inheemse volkeren het recht ontzegd om hun oppositie te uiten, daardoor gaat het ontginnen verder. Het is de taak van de internationale gemeenschap om op te komen voor de rechten van inheemse volkeren. Als we geen uraniumontginning willen in onze landen is het niet correct om toe te laten dat het elders op de wereld wel gebeurt.